

ДІЛО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ:
 Львів, Ринок 18, II. поя.
 Кошти пошт. марк. 24 726
 Адреса пош. «Львів-Львів».
 Часов. телефону 563
 Гуківська
 редакція не працює.

Ціна вгазета:
 Три рази в тиждень, двомісячний 5 К., тримісячний 12 К., шестимісячний 22 К., річний 44 К. (без доставки); в Львові (без доставки): місячний 4 К., тримісячний 12 К., шестимісячний 22 К., річний 44 К. в Мюнхені: місячний 5 К., тримісячний 15 К., шестимісячний 28 К., річний 50 К.
 Зв. л. ч. Друківський М. С.

Владелец: Владислав Свільня „Діло“

Начальний редактор: Д-р Степан Пашайко.

Валяться основи.

Львів, 7. жовтня 1918.

Серед них поважилися з головних основ державних і міжнародних порядків на Сході Європи — як осередками державами і Росією, так і в Бересті 3. жовтня с. р. Сяка переключена прийшла з Берліна звістка, що мир сей визнає неважкими обидвум сторонам тай ще Німеччина заявила про угоду на те, щоб усі слідні питання розглядалися на загальній мировій конференції.

Важка цього факту безмежно велика вага для української справи. Настає пора реалізації всього, що від жовтня місяця цього року аж до останніх днів залежало, а саме: додержати підстав міжнародних порядків східної Європи. Про заслідки цієї угоди прийде до нас говорити ще раз. З жалюгідним віддыхом стежитимемо за її розвитком.

В зв'язку з грядучим подіями піднімається мода фільм польської закордонності на українські землі. Уже виває польська преса варшавської польської уряд, абя зацектував українське Пидляшя, „не оглядаючись ні на кого“. Уже мобілізуються явна і в сирпу польські сили, щоб, користуючись відносинами, зробати ві Східною Галичиню те, що віддавна було програно польського народу на вашу землю.

Не без зв'язку з розвитком подій в Східній Європі взагалі, а в Східній Європі зокрема, стоить також справа мирових переговорів між Росією й Україною.

Переговори ці протягала російська делегація так у безконечність, що навіть для 3. с. м. українська делегація представила Росіянам ультимат: або до понеділка 7. е. м. (зобто до нині) російська сторона рішиться приступати до справжнього вирішення російсько-українських переговорів, або переговори закінчуються зірваннми.

Потрапляються фундаменти життя держави, народів, людських одиниць. Стоїмо перед великим Невідомим, перед небувалим стовалванням протидивних сил,

Горі тим — народом, класом чи й одиницями, котрих захочуть наприготовлені воєнноорганізаційні і безоружніми — таїм часом подій, який на нас насувається.

Київ, 4. жовтня 1918.

На останньому своєму засіданні рада міністрів обговорювала сучасний політичний момент, що повстав в сучасному становищі фронті. Для міністрів доручила міністрам військо-

вому та внутрішнім справам розробити план формування національної гвардії на Україні.

Регламентуючи із становища оборони української державності теперішній момент, демократична „Робітничая Газета“ ніше в нижній частині статті між інш:

„Організація армії мусить йти найшвидшим темпом: в як найкоротшому часі мусимо мати кінну, дивізіонну, боєзатягу армію, мусимо мати, бо не знаємо, що скаже нам застрішний день.“

В такий критичний момент, як теперішній, не можемо ніхто, ні одна з течій української демократії, умати руки, сказати, що справа утворення української армії є їй чужа і стороння. І сам, союзі демократам, наш інтернаціоналізм не може перемагати визнанню необхідности боронити наш край і нашу державу і організувати засоби для утворення оборони.“

В розмові зі співробітником „Новой Рады“ член президії „Національного Союзу“ заявив на сторінках нижнього числа названої газети між інш. ось-що:

„Настрій в Союзі щодо-до можливих на сході Європи явищ і політичних таїх досить незнай, бо ви пережиті нами за вішторя року події дуже виразно вказують на звелич яскраве і культурне пробудження нації“

В обороні української землі.

Станиславів, 30. вересня 1918.

Ми повинні в ці дні по ділі нашій країні сказати: „Не іра!“ Щоби громом розходила наша нісія на увесь світ, щоби скрізь був чутий наш голос — волі.

Чи чуєш, світе? Ось недавній раб скинув кайдани, наложени китами, і з уст мільонів один піднебесний гомін засеться:

„Не пора, не пора, не пора
 Москалеви й Лахови служите!“

Сей гомол проноситься й зі Станиславова. Населення міста й шлого округу рішало згромадитися на велике віче та кликати до „Братанкі!“

„Зась вам до нас! Рухи геть!“

Але д. к. староство не дало на віче дозволу.

за се не дозволяється Українцям відпекуватися від т. зв. польського „короліства“, про яке ще не знати, що з ним буде, чи взагалі існуювати мє.

В назначену 2-гу годину з полудня в неділю 22. вересня с. р. зібранося в світлиці „Сокола“ при вул. Третього Мая ч. 18 та в великому городі-майдані кільканадцять тисячів народу в сія.

Посол державної ради д-р Лев Бачинський відкрив збори довірчячі — мовляв — за запрошеннями, та запропонував вибрати президію. В її склад увійшли д-р Володимир Янович як голова, о. Теодор Матайко і м. Мартина Корольох як вістосежелец, секретарював м. Іван Ставничий.

Офіційно провів, звернувся д-р Янович зі сердечним привітом до зібраної численно громади. Так не важаючи на заборону віча — говорив предідник — є спроможність подати наш думки і нашу волю тади, де потрібно, щоби нас чули, в ті круги, які повинні бути вдячні Україні за розв'язаннє рук на Сході та за добросхотні, як і на протидивольні користи, що відтіля тягнуться, а без яких давно булоби все тут прашаще.

нальної свідомости, яка завжди буде тим цементом, що не дасть розгубитися нашій нації і викує державний розум нашого народу. Страх, ніби наша провінція, наше село з певних сучасних причин переживають нахил до большевизму, не мають від собою певної основи. Де є хоч трохи свідомого селянства і особливо інтелігентів, там провадиться мирна культурна праця, яку не в силі зруйнувати большевизмські наїди з правого чи з лівого боку.“

Галичина не належати-ме до Австрії.

Відень, 5. жовтня 1918

Звертає тут загальну увагу обставина, що цензура пущила у вчорашній „Zeit“ ось яку заяву в кругів німецьких соц. демократів:

„Коли в нашій резолюції (про перетворення Австрії в союз національних держав) не згадано про Подяків і Українців, то сталося таке тому, що на нашу думку згадка така не малаби практичної вартости, бо їм овірно обабі народи не належати-муть до будучої австрійської федерації.“

Головний реферат виголосив посол д-р Лев Бачинський.

Здобуток сей війни — бесідував красномовно речник — є клич за самоозначуванням народів. Не вільно, щоби одні народи накидали силоміть свою волю другим. Тайна дипломатія, де поза плечима народів рішається без них, зводиться до абсурда. Зокрема перфідна політика т. зв. Польщі, яка сама ще в невідданому ярі, а вже посягає по куски з чужого города.

За наші страшні жертви перед війною в виді податків і земних плодів, а час війни в виді майна і крові, маємо мерзівне виборче право та безліч нових кривд, які виповняють великий том мартирольогії нашого народу в книгах історії. Але пята зради нам ніхто не закине.

Манув час, коли можна було рішати без

